

Tekst Przymierza – „Nasze Credo”, a jednocześnie nasz styl życia

1. BÓG JEST MIŁOŚCIĄ

Łaska, której doświadczyliśmy w przeżyciu Odnowy w Duchu Świętym, to poznanie miłości Boga. Prowadziła ona do odkrycia: jestem kochany – Bóg mnie kocha; prowadziła do uświadomienia bliskiej obecności Boga, Jego obecności w naszym życiu. To doświadczenie przebudziło nas w nowy sposób na miłość ku Bogu, na modlitwę, jako spotkanie z Bogiem i na miłość ku drugiemu człowiekowi. Najczęściej dopiero wtedy pojawiła się w naszym życiu modlitwa wielbiąca Boga. Trwanie w łasce Odnowy i postawie uwielbienia powinno się wyrażać przez pogłębienie jedności z Bogiem w każdej chwili naszego życia, w każdym spotkaniu z drugim człowiekiem, w podejmowanej pracy, jak i w realizowaniu posłannictwa w rodzinie. Bóg Stwórca i Ojciec daje nam bowiem udział przez pracę i życie rodzinne w dziele, któremu On dał początek i w którym stale On sam uczestniczy. Aby trwać w tej łasce, chcemy podjąć jako codzienną praktykę modlitwę wielbiącą. Fundamentem tej modlitwy powinna być wiara w miłość Boga i Jego pełną troski obecność w naszym życiu, niezależnie, czy ta obecność jest aktualnie doświadczana, a zdarzenia przez nas rozumiane, czy też bliższe naszemu przeżyciu staje się stwierdzenie, jakoby Bóg nas opuścił. Niech nauczycielką modlitwy wielbiącej Boga będzie dla nas Najświętsza Maryja Panna, która trwała w uwielbieniu Boga zarówno w chwili Zwiastowania, jak i w godzinie Krzyża. Niech słowa: „Uwielbiaj duszo moja sławę Pana mego” stają się słowami naszej modlitwy.

2. JEZUS PANEM

Kolejny przejaw łaski Odnowy to podjęcie świadomej decyzji poddania całego naszego życia, wszystkich naszych pragnień i aspiracji Jezusowi jako Panu. Widzimy potrzebę nieustannego ponawiania tej decyzji. Bóg bowiem udziela nam nieustannie łaski poznania, że w naszym życiu jest wiele zaangażowań, decyzji, przywiązań, które wcale Jezusowi jako Panu nie są poddane. Dlatego przez codzienny rachunek sumienia chcemy lepiej poznawać w konkretnych sytuacjach życia to, co jeszcze Jezusowi nie jest poddane. Stylem naszego życia ma się stawać rozeznawanie, aby szukać w ten sposób tego, co jest pełniejszym pójściem za Bożym wezwaniem. Wszystkie ważniejsze decyzje chcemy podejmować po dokonanych rozeznaniu. Kolejna forma pomagająca w trwaniu w łasce Odnowy, to w miarę codzienne karmienie się Słowem Bożym, by w ten sposób stawać się coraz bardziej uczniem Jezusa. Maryi FIAT niech będzie stale żywą zachętą, by każda chwila naszego życia była naszym TAK wypowiedzianym Bogu.

3. JEZUS JEDYNYM ZBAWICIELEM

Poddanie Jezusowi całego naszego życia i wyrażenie pragnienia by On w nas działał według woli Ojca prowadzi stopniowo do uświadomienia sobie, że grzech w naszym życiu, to nie przemijające zdarzenie, pojawiające się trochę przypadkowo, ale to rzeczywistość głęboko zakorzeniona w naszym wnętrzu. Chcemy, by codzienny rachunek sumienia wspierał ów proces poznania. Stopniowo kształtuje się wewnętrzne przeświadczenie, że o własnych siłach nie jesteśmy w stanie uporać się z grzechem i że całe nasze życie ma być procesem nawracania się. Sakrament Pokuty i Pojednania nie tylko jest spotkaniem z Chrystusem, który przebacza i prowadzi drogą nawrócenia, ale który przychodzi także w mocy uzdrowienia i umocnienia w procesie wewnętrznej przemiany. Drogę Krzyża odkrywamy jako jedyną, na której umierając z Jezusem dla starego człowieka, doświadczamy wyzwolenia i nowego życia. Wierność Maryi przy Chrystusowym Krzyżu niech się staje dla nas umocnieniem w najtrudniejszych chwilach doświadczeń.

4. DUCH ŚWIĘTY DZIAŁAJĄCY DZISIAJ

Łaska Odnowy obudziła w nas zarówno szczególną miłość do Ducha Świętego jak i świadomość mocy Jego działania w człowieku, w Kościele i w świecie. Wierność tej łasce powinna się wypowiadać w nas w czujnej troskliwości rozpoznawania Jego natchnień w sobie, Jego działania w Kościele i świecie; we współpracy z Nim i w wiernej posłudze charyzmatami, którymi nas obdarzył. Dziewicę Pełną Łaski przyjmujemy jako wzór poddania się działaniu Ducha Świętego i jako Wspomożycielkę naszą w zachowaniu wierności Jego natchnieniom.

5. KOŚCIÓŁ MIEJSCEM ŚWIADECTWA I SŁUŻBY CHRZEŚCIJANINA

Kościół objawia się światu w różnego rodzaju wspólnotach, między innymi w grupach modlitewnych Odnowy w Duchu Świętym. Grupa Odnowy dla wielu z nas stała się miejscem obudzenia naszej wiary, miejscem formacji, oparciem w naszych działaniach podejmowanych wobec świata. Aby nasza grupa

była wspólnotą Kościoła, potrzeba żywej łączności z hierarchią, czy to przez asystenta kościelnego, czy to przez więź z miejscowymi duszpasterzami. Potrzeba także tego, aby każdy z nas żył „sprawami Kościoła”, wsłuchując się w nauczanie, wezwania, apele, inicjatywy zarówno Ojca Świętego, jak i własnego Biskupa. Życie Kościoła wyraża się w liturgii, w której lud Boży uwielbia swego Boga, jednoczy się z Nim, napędza Jego mocą. Dlatego pragniemy, aby Eucharystia stawała się centrum życia grupy i każdego z nas indywidualnie, Chleb Eucharystyczny był naszym stałym pokarmem, a adoracja Najświętszego Sakramentu – jedną z form naszej modlitwy. Sakrament Pokuty i Pojednania podejmowany przez nas w miarę możliwości nie rzadziej niż raz w miesiącu, niech się staje dla nas nie tylko pojednaniem z Bogiem i braćmi, ale także źródłem uzdrowienia i miejscem kierownictwa duchowego.

6. NASZA MISJA

Odczytujemy, że misją, do której Chrystus nas wzywa jest:

- Ewangelizacja podejmowana wprost,
- Apostolska obecność w świecie w taki sposób, by oddziaływać na dzisiejsze oblicze życia politycznego, społecznego, kulturalnego, zawodowego, rodzinnego, przybliżając w tych środowiskach realizację Królestwa Bożego i przygotowując tym samym grunt pod zasiew Słowa Bożego.

Wypełnimy to posłannictwo jedynie wtedy, kiedy nasze życie będzie nabierało mocy świadectwa, kiedy będzie stawało się „żywym obrazem” Ewangelii. W wypełnianiu określonej misji musimy być otwarci na charyzmaty, które złożył w nas Bóg tak, by one stawały się źródłem błogosławieństwa dla wielu, a nie były zamknięte w posłudze podejmowanej jedynie w grupie, czy wąskim gronie przyjaciół.

Pragniemy:

1. Codziennie podejmować: – modlitwę dziękczynną i wielbiącą jako odpowiedź na Boga obecnego w naszym życiu; – rachunek sumienia; – Słowo Boże np. według kalendarza liturgicznego – w formie refleksji, medytacji, benedyktyńskiego „lectio divina”, czy innej; – jedną z następujących form modlitwy za Kościół: jedna z godzin brewiarza, Anioł Pański, Różaniec, Apel Jasnogórski, Eucharystia w wybrany dzień powszedni.
2. Podejmować rozeznanie przed ważniejszymi decyzjami życiowymi (zmiana pracy, rezygnacja z jakiegoś zaangażowania itp.) i w sytuacji odczytywanych natchnień Bożych, znaków czasu.
3. Troszczyć się o żywą pobożność do Ducha Świętego i Maryi.
4. Podjąć konkretnie określoną formę zaangażowania apostolskiego, które byłoby przejawem ewangelizacji (realizowanej indywidualnie, albo przez włączenie się w konkretną formę działalności apostolskiej Kościoła, własnej wspólnoty...), bądź przejawem aktywności zmierzającej do przemiany życia w dzisiejszym świecie tak, by kształtowało się ono bardziej według wartości ewangelicznych (przemiana w życiu społecznym, politycznym, zawodowym..)
5. Troszczyć się o to, by praca, życie rodzinne lub inne formy służby bliźniemu stawały się drogą ku Bogu i miejscem zjednoczenia z Nim.
6. Podjąć określoną formę życia we wspólnocie (w grupie modlitewnej, w grupie dzielenia).
7. Troszczyć się o pełny udział w Eucharystii i o Adorację Najświętszego Sakramentu co jakiś czas.
8. Troszczyć się o uczestnictwo w Sakramencie Pokuty i Pojednania co miesiąc oraz, o ile to możliwe, o kierownictwo duchowe.
9. Poznawać nauczanie Papieża i własnego Biskupa.
10. Dbać o udział w rekolekcjach zamkniętych przynajmniej raz na dwa lata.
11. Dziesiątą część własnych dochodów przeznaczać na rzecz Boga i ubogich.

„Nasze Credo” podejmują członkowie grup Odnowy w swojej grupie po 2-3 letniej formacji przez złożenie przyrzeczenia każdorazowo na jeden rok.